
“We hebben nu competente bibliothecarissen, maar zijn ze ook nog strijdbaar?”: een gesprek met Frans Heymans, voormalig directeur-bibliothecaris van de openbare bibliotheek Gent

INTERVIEW

Op 1 maart 2003 ging Frans Heymans met pensioen. Daarmee laat hij de leiding van één van de meest dynamische openbare bibliotheken in Vlaanderen voorlopig in handen van Luc Bauwens, tot er een officiële opvolger wordt benoemd.

Frans is gepokt en gemazeld in verschillende sectoren van het bibliotheekwezen, maar zijn troetelkind is en blijft de Gentse openbare bibliotheek: hij noemt het een groot voorrecht er te hebben mogen samenwerken met een zeer competente ploeg. Een gesprek met de bibliothecaris die letterlijk en figuurlijk een behoorlijk stuk Vlaamse bibliotheekgeschiedenis schreef.

• *U bent alom bekend als de directeur-bibliothecaris van de openbare bibliotheek Gent. Toch is uw bibliotheekloopbaan hier niet gestart?*

Mijn eerste stappen in het bibliotheekwezen heb ik gezet in een vrije openbare bibliotheek van Arendonk, mijn geboortedorp. De dag nadat ik het atheneum verliet, ben ik er beginnen uitlenen. Spoedig daarna ben ik in Brussel terechtgekomen, waar ik van 1960 tot 1970 documentalist was van het Nationaal Secretariaat van het ABVV. Al bij al werd deze bibliotheek toch maar weinig gebruikt. Tegelijk volgde ik het graduaat bibliothecaris-documentalist aan de bibliotheekschool van Brussel. In 1970 verhuisde ik dan naar de Koninklijke Bibliotheek, meer bepaald naar het NCWTD. Het was de tijd van Herman Liebaers die toen Algemeen Voorzitter van de Iflawas, en August Cockx, directeur van het NCWTD. Aanvankelijk was ik er

betrokken bij de ‘Centrale catalogus van de buitenlandse tijdschriften’ maar toen de ruimere automatisering van de Koninklijke Bibliotheek werd gestart, vroeg ik om daaraan mee te werken. Mijn laatste vier jaar in de Koninklijke Bibliotheek werd ik vrijgesteld voor een werkgroep die, in opdracht van het NFWO, catalogusregels voor geautomatiseerde wetenschappelijke bibliotheken zou samenstellen. Een synthese van dit werk is te vinden in het *Liber amicorum H.D.L. Vervliet*. Vervliet was voorzitter van de werkgroep. Precies 75 vergaderingen hebben we aan deze regels gewijd. Voor mij was dat alleszins een zeer verrijkende ervaring. In diezelfde periode introduceerde Liebaers mij in een Ifla-werkgroep voor het ontwerpen van de ISBD. Aan dat alles heb ik mijn blijvende belangstelling voor het catalografisch werk overgehouden.

• *Hoe kwam u dan uiteindelijk in Gent terecht?*

Nadat in 1977 Johan Daisne overleed, kwam de functie van bibliothecaris in de openbare bibliotheek van Gent vacant. Na een examen ben ik hem opgevolgd in 1979. Ik kwam aan de Ottogracht terecht, in een *openbare* bibliotheek met een *gesloten*-kastsys-

INTERVIEW:

Marijke Hoflack
redactiesecretaris *Bibliotheek- & archiefgids*

Peter Van den Broeck
redactievoorzitter *Bibliotheek- & archiefgids*

*We hebben nu competente bibliothecarissen,
maar zijn ze ook nog strijdbaar?*

teem. Alles, maar dan ook alles, was er samengepropt in een erg onpraktisch gebouw met een oppervlakte van hooguit 600 m². Er bestonden plannen voor een nieuwe bibliotheek in de Belfortstraat (waar nu hotel Sofitel staat) maar wegens een saneringsplan van de Stad werd dat project toen afgevoerd. Een gemiste kans. In 1981 verhuisde de bibliotheek dan naar de Kouter en in 1992 naar het voormalige Ebes-gebouw op het Graaf van Vlaanderenplein, aan het Gentse 'Zuid'.

• **Welke feiten hebben de grootste impact gehad op de openbare bibliotheek tijdens uw loopbaan?**

Erg belangrijk voor de 'volwassenwording' van de openbare bibliotheek was natuurlijk het decreet van 1978. Elke gemeente kreeg daarmee de opdracht een degelijke openbare bibliotheek te realiseren. Dat impliceerde veranderingen op elk gebied: er werd overal gebouwd en verbouwd dat het een lust was, de collecties werden uitgebreid en verbeterd, de competentie van het personeel ging er sterk op vooruit én er werd structuur gebracht in het openbare bibliotheekwezen. Intussen zijn er heel wat informatie- en ontspanningsmogelijkheden bijgekomen, heeft de technologie een stormachtige ontwikkeling gekend, is de verzuiling van de openbare bibliotheken verdwenen (mét de culturele centra als één van de eerste culturele sectoren – de VVBAD heeft daar ten andere een belangrijke rol bij gespeeld –) én zijn we enkele economische crisissen verder. De Vlaamse openbare bibliotheken staan nu stevig op de kaart, er hoeven heus geen buitenlandse bedevaarten meer te worden ondernemen om goede bibliotheken te zien. Hun wezen en hun opdracht zijn behoorlijk gewijzigd. Waar zij bij het begin van mijn loopbaan gedoogd werden

Frans Heymans (°1938) behaalde het diploma van bibliothecaris-documentalist aan de Bibliotheekschool van Brussel (1969) en van licentiaat in de Pers- en Communicatiewetenschappen aan de VUB (1978). Hij begon zijn bibliotheekcarrière in 1960 als bibliothecaris in het Algemeen Belgisch Vakverbond Nationaal te Brussel. Tien jaar later, in 1970, werd hij medewerker bij het NCWTD van de Koninklijke Bibliotheek te Brussel. In 1979 werd hij hoofdbibliothecaris en later directeur-bibliothecaris van de Centrale Openbare Bibliotheek Gent. Frans was algemeen voorzitter van de VVBAD van 1984 tot 1989. Van de Hoge Raad voor de Openbare Bibliotheken was hij ondervoorzitter (1987-1993) en voorzitter (1993-1998).

Publicaties

- De levensstandaard in de EEG-landen: documentatie 1958-1966 (1969)
- Voor den duivel geen stap achteruit: beelden van Gent in de literatuur (1992)
- "Nu van hooger hand: vijfenzeventig jaar Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en Documentatiewezen": hoofdredacteur en medeauteur (1996)
- "Het goud van de Vlaamse letteren: 170 jaar prijzen voor de Nederlandse literatuur, 1830-1999" (2001)
- Bijdragen in verschillende publicaties en tijdschriften.

als cultureel 'kneusje', staan zij nu in een concurrentiepositie met andere informatie- en onspanningsvormen en moeten zij dagelijks hun maatschappelijk nut bewijzen. Dat laatste is maar goed ook, het scherpt de alertheid aan.

• **Deelt u de mening dat bibliotheken hun functie gaan verliezen onder druk van het internet?**

Dat wordt inderdaad wel eens beweerd maar het is doemdenken. Veel zal afhangen van hoe de bibliotheken zelf omgaan met de technologie. Johan Daisne – die vooral de verdienste had, een omvangrijk bestand van documentatiemappen én een rijk voorzien trefwoordenapparaat te hebben opgebouwd – was destijds gekant tegen het maken van fotokopies in de bibliotheken. "Als ze het overschrijven, kennen ze het ook!", was zijn argument. Gaan we nu echter niet de andere kant op, door te veel vertrouwen te stellen in de technologie? Lees er ons bloedigen vakblad, *Bibliotheek- & archiefgids* maar op na... Wij zijn niet de enige sector die 'bedreigd' wordt door

het internet. Denk aan de positie van de leraar. Het heeft geen zin meer, leerlingen op de oude manier een taak te laten maken over bijvoorbeeld een gelezen boek want dan halen 'ze' alles gewoon van het net. Het komt erop aan het internet op een zinvolle manier te integreren in de eigen opdracht, de mogelijkheden van dat medium te gebruiken om de 'bedreiging' ervan te counteren. Dat geldt ook voor bibliotheken die de nieuwe faciliteiten dankbaar kunnen gebruiken voor hun communicatie met het publiek, om hun diensten ook aan de nog-niet-gebruikers kenbaar te maken, om 24 uur per dag en 7 dagen op 7, nieuwe diensten aan te bieden.

Via het internet krijgt ook de kleinste bibliotheek een wereldwijde 'collectie' in huis, zet zij als het ware de voet naast de Library of Congress! Uit het enorme aanbod van nieuwe boeken heeft de bibliothecaris altijd al een selectie gemaakt voor zijn publiek. Waarom zou hij dat nu ook niet doen met de informatie op het net? Hij weet als geen ander naar welke onderwerpen er veel vraag is. Hij kent het niet zelden aarzelende zoekgedrag van de

– in ons geval – openbare-bibliotheek-bezoeker. Dié kennis kan hij gebruiken om kwaliteitsvolle websites te selecteren én om er een aan het publiek aangepaste onderwerpsontsluiting aan toe te voegen. Dat is precies wat er gebeurt in de Webwijzer en ook wanneer internetsites gesignaleerd worden in de catalogus.

Of nemen we het voorbeeld van de *documentatiemappen*. Ik kijk naar de eigen' – laat mij die term nog even gebruiken – Gentse bibliotheek. De basis die Johan Daisne legde werd sindsdien systematisch uitgebouwd. 'Knipsels zijn van de oude tijd', hoor je vaak zeggen, en dat is zo. Maar er zit nog een massa informatie in die je niet op het net zult vinden. Vandaag maken we elektronische documentatiemappen waarin verwezen kan worden naar de nog waardevolle 'oude' documentatiemappen, in afwachting van het aanbieden als 'full text'. In die e-mappen wordt ook de 'link' gelegd met op kwaliteit geselecteerde internetsites én naar de onderwerpsontsluiting van de eigen traditionele collectie. Zo creëer je een geïntegreerde meerwaarde als openbare bibliotheek.

• *Vreest u niet dat met het internet een deel van de inhoudelijke ontsluiting verloren gaat?*

Daar twijfel ik aan. Het bezwaar tegen het internet is dat je nooit weet dat je er morgen nog terugvindt wat je vandaag hebt geraadpleegd. Ik noem het internet dan ook graag 'een ontrouwe minnares'. Ook wordt er veel informatie niet gevonden als je automatisch zoekt. Denk maar aan het verschil tussen de door het publiek gebruikte zoektermen en die van de site-producent, aan de taalverschillen en het gebruik van synoniemen. En ten slotte krijg je meestal een karrenvracht ballast voorgeschoteld. Alle technische internet-hocus-pocus ten spijt, blijft het essentieel voor een openbare bibliotheek, enerzijds te filteren op kwaliteit en anderzijds vraag – of vraagstelling – en aanbod te 'overbruggen'.

Wetenschappelijke bibliotheken bevinden zich in een andere situatie: zij mogen verwachten dat hun publiek die overbrugging zélf wel maakt. En daarom blijft de inhoudelijke ontsluiting in de openbare bibliotheek nog altijd een belangrijke meerwaarde van ons aanbod. Ik zeg niet dat de inhoudelijke ontsluiting die nu in de Vlacc en in de Webwijzer gebruikt wordt, alleenzalmakend is of dat ze niet kan worden verbeterd. Maar ze heeft alleszins het voordeel dat ze vertrekt van het zoekgedrag van de gebruiker van de openbare bibliotheek, dat ze kwaliteit als norm hanteert om het koren van het kaf te scheiden. Ik krijg de kriebels van bibliothecarissen die gemakshalve maar aannemen dat wie zo redeneert, redeneert als 'bibliotheektechnicus' waarbij met dat laatste wordt bedoeld 'naieve vakfolklorist'.

is een initiële vorm van overdracht en bemiddeling! 'Brussel' probeert die gewijzigde vereisten te vertalen in de personeelsstructuur van de bibliotheken: minstens de helft van het personeel moet op het A- en B-niveau ingeschaald zijn. Dat is een enorme vooruitgang voor de kleinere bibliotheken, maar voor grote bibliotheken, pakweg de vroegere COB's en enkele andere, is dat krankzinnig. Hoe dan ook blijft daar verhoudingsgewijs nog veel routinewerk te verrichten, uitlenen bijvoorbeeld, orde in de kasten houden; het globale takenpakket kan er onmogelijk worden 'verkaveld' om al die A-functies een functionele taakinhoud te geven. En terloops: 'Brussel' schuift de meerkost van die maatregel wijselijk door naar de gemeenten... Schmook zei naar aanleiding van het decreet van 1978 dat het een fantastische voor-

WAAR DE VLAAMSE OPENBARE BIBLIOTHEKEN BIJ HET BEGIN VAN MIJN LOOPBAAN GEDOOGD WERDEN ALS CULTUREEL 'KNEUSJE', STAAN ZIJ NU IN EEN CONCURRENTIEPOSITIE MET ANDERE INFORMATIE- EN ONSPANNINGSVORMEN EN MOETEN ZIJ DAGELIJKS HUN MAATSCHAPPELIJK NUT BEWIJZEN. DAT LAATSTE IS MAAR GOED OOK, HET SCHERP DE ALERTHEID AAN.

• *Welke competenties moet de bibliothecaris van morgen zeker hebben?*

Het profiel van de bibliothecaris dat pioniers als Ger Schmook of Jos Torfs voor ogen hadden is vanzelfsprekend door de evolutie achterhaald. Het ligt veel meer in het verlengde van wat Willy Dehennin bedoelde toen de audiovisuele media en nadien de catalogusautomatisering opdoken. Dehennin wees erop dat een bibliothecaris véél meer informatiebemiddelaar moest worden, inhoudelijk én technisch. De basisfunctie van de lokale bibliotheek is en blijft inderdaad de rechtstreekse dienstverlening aan het publiek, de overdracht van informatie, het bemiddelen. Graag wijs ik er nóg eens op: de inhoudelijke ontsluiting

uitgang betekende maar dat het geen rekening hield met de grote bibliotheken. Het decreet van 2001 lijdt ook wel wat aan dat euvel...

• *U loopt niet zo hoog op met het decreet van 2001?*

Het bevat beslist heel wat goede punten. Ik noem maar de aandacht voor nieuwe werkvormen, het benadrukken van de noodzaak aan samenwerking en van de planning op langere en kortere termijn, zelfs de forfaitaire vergoeding kan heel wat administratieve sleur uit de wereld helpen. Het bevat echter ook minpunten. Terwijl één van de uitgangspunten van dat decreet was, het zogenaamde 'responsabiliseren' en het geven van meer

*We hebben nu competente bibliothecarissen,
maar zijn ze ook nog strijdbaar?*

autonomie aan de gemeenten, bevat het wel zeer centralistische trekken. Denk maar aan het dictaat van de eenheidscatalogus. Andere maatregelen zijn dan weer duidelijk geschreven 'van achter een bureau', zonder dat men al te zeer gehinderd was door praktische kennis van het veld. Daarbij denk ik aan de zogenaamde 'streekgerichte' werking. De naam alleen al – en gaan we nu opnieuw aan eilandvorming beginnen? Het nieuwe decreet op het lokaal cultuurbeleid is twee jaar oud, en wat is er concreet, te velde, al 'streekgericht' verwezenlijkt? Er moesten mordicus streekplatforms worden opgericht. Hoe, dat moesten de provincies en de bibliotheeksector zelf maar uitvissen. Goed en wel, maar afgezien van de – nog altijd aan te tonen – zin of meerwaarde van die streekgerichte opdeling: wat heeft men er in de verschillende provincies al van kunnen realiseren? In Oost-Vlaanderen is er een concept voor ontwikkeld, maar juridisch stuit het blijkbaar op grote bezwaren. En waar blijft 'Brussel' nu om te zeggen hoe het dan wél kan, vooral op een zinvolle manier? Links en rechts hoor ik wel eens de bedenking, dat men de COB's al te lichtzinnig heeft afgeschaft...

Wat mij daarbij verwondert is de klaarblijkelijke lijdzaamheid van de bibliotheeksector zelf. 'Brussel' bepaalt en de sector moet maar volgen. Ik heb wel eens heimwee naar de tijd toen de bibliothecarissen veel alerter en veel strijdbaarder waren. Bij een als 'verkeerd' gevoelde beslissing in Brussel was er massaal protest, kwam men 'de straat op', desnoods letterlijk. Nu lijkt er gelatenheid alom. Hooguit wordt er wat stoom afgelaten, worden er wat frustraties geventileerd in elektronische 'discussiegroepen', de zoethouders waarvan de rimpels netjes intern en dus onder controle worden gehouden. Een typisch voorbeeld daarvan is wat er gebeurd is met de

beruchte bibliotheeksubsidie van 0,6 euro per inwoner. Die was decretaal verankerd, toegezegd aan de gemeenten. Maar zodra men vaststelde dat het VCOB onvoldoende middelen had om zijn wel erg ambitieuze plannen te realiseren, werd die subsidie gewoon 'overgepompt' van de gemeenten naar het VCOB. Uiteraard is een centrale werking belangrijk, maar moet dat met middelen die de lokale overheden precies waren toegezegd om hun deelname aan de streekgerichte werking te stimuleren? Van logica gesproken. En andermaal zijn de bibliothecarissen daarvoor niet op straat gekomen. Misschien zitten ze tegenwoordig te goed gebeiteld. Waarom zouden ze nog op straat komen?

Was de collegialiteit vroeger sterker aanwezig? Ik denk aan de congressen van de vereniging, die jarenlang telkens twee dagen duurden. Er werd niet alleen professioneel vergaderd; de 'congresepilogen', liefst in een of ander restaurantje, waren even belangrijk. Daar werden informeel ervaringen uitgewisseld, werden plannen uitgedroefd en werden vriendschappen gesmeed. Die 'na-congres-cultuur' blijkt ten andere helemaal verdwenen. En de tijd dat bibliotheekschoolstudenten in groep, de minister een Akte van Onbekwaamheid thuisbezorgden, de tijd dat hem – en alle bezoekers – bij de opening van de Antwerpse Boekenbeurs symbolisch uitgeperste citroenen werden aangeboden, of de tijd dat de hele bibliotheeksector een symbolische nachtwake organiseerde bij het standbeeld van Conscience in Antwerpen, dat alles lijkt heel veraf, het zal wel tot de folklore van de gilde behoren. Maar het collectief engagement was er alleszins.

• *Welke mooie herinneringen houdt u dan vooral over aan uw carrière?*

Er zijn er zoveel. Enkele springen er toch bovenuit. Uit mijn tijd in de Koninklijke Bibliotheek denk ik bijvoorbeeld met plezier terug aan Inter-

MARC, een project om een Europees MARC-formaat te ontwikkelen dat rekening zou houden met de veeltaligheid in Europa. Dat project heeft me in contact gebracht met vele buitenlandse collega's, van Kopenhagen tot Firenze. Ik heb er toen mijn licentiaats-thesis (over authority files) aan overgehouden.

Een andere memorabele periode was de viering van het 75-jarig bestaan van de VVBAD, zowel de publicatie van *"Nu van hoogerhand..."* als de viering zelf. Ontzaglijk veel tijd is er gestoken in het schrijven van de geschiedenis van de vereniging, en sommige mede-auteurs morden wel eens omdat ik ze, als hoofdredacteur, voortdurend opjutte, maar het resultaat, het boek, mag nog altijd gezien worden. Het was trouwens de aanleiding om de Vereniging de Prijs van de Openbare Bibliotheken toe te kennen. De viering zelf sloot nog eens aan bij de vroegere traditie van meerdaagse congressen. Ze vond plaats in Gent, ondanks het feit dat de Vereniging terecht geassocieerd wordt met Antwerpen. De vereniging werd echter in 1921 opgericht in Gent, vandaar...

Voorts was mijn hele periode in de openbare bibliotheek een mooie tijd. Mijn relatie met mijn 'bazen' is altijd goed geweest: het college, de opeenvolgende schepenen, de directeur van de stedelijke Dienst Cultuur, de Raad van Bestuur. Ook met de provinciale instantie is het altijd zeer prettig samenwerken geweest. Maar vooral beschouw ik het als een voorrecht, om met 'mijn' Gentse bibliotheekploeg te hebben mogen samenwerken. Het is een ploeg met een hoge competentie op verscheidene vakterreinen én met een inspirerende motivatie. We stonden in 1979 voor een niet geringe opdracht: letterlijk en figuurlijk van de Ottogracht naar 'het Zuid' geraken. Samen hebben we heel wat gerealiseerd, meen ik te mogen zeggen. Ik denk aan het (toen) nieuwe concept van de geïntegreerde bibliotheek, aan de (uiteindelijk door de Vlacc overgenomen) trefwoorden voor non-fiction

Frans Heymans, geflankeerd door Relinde Raeymaekers en Erwin Pairon (toen respectievelijk algemeen secretaris en algemeen voorzitter van de VVBAD), bij de uitreiking van de Prijs van de Openbare Bibliotheken voor het boek 'Nu van hooger hand' in 1997. Foto: Guido Verschaeren.

en thema's voor fiction, aan het concept van een woordelijke ontsluiting van de jeugdcollectie (uiteindelijk met andere bibliotheken geëvolueerd naar ZIZO), aan de Webwijzer die samen met andere bibliotheken tot stand kon worden gebracht. En er waren vooral de vele discussies over dat alles in de eigen bibliotheek. Zou het overdreven zijn te stellen dat de Gentse openbare bibliotheek de ontwikkeling van het Vlaamse openbare-bibliotheekwezen op een aantal domeinen heeft kunnen inspireren? Laat dat dan zo nog maar een tijdje doorgaan...

• **Een obligate vraag betreft uiteraard uw toekomstplannen**

Toen mijn vrouw in 1998 met pensioen ging, heb ik overwogen ook pensioen

aan te vragen. Ik stelde het echter nog even uit. Dan moesten er beleidsplannen gemaakt worden, wilde ik *per se* nog meewerken aan het uitstippelen van een nieuw spoor voor de bibliotheek. Vervolgens werd het VCOB opgericht, dat het plan opvatte voor een eenheids-centrale catalogus en (aanvankelijk) eiste dat de bibliotheken de rechten op de eigen catalogusgegevens zouden afstaan. Daar heb ik mij tegen verzet. Gent is in die periode zeker niet de gemakkelijkste 'partner' van het VCOB geweest. Ik vind nog altijd dat het VCOB zich toen al te strak en te voortvarend heeft opgesteld, zónder zelf ook maar enig concreet, werkbaar alternatief te kunnen bieden. Maar goed, in september vorig jaar heb ik dan uiteindelijk mijn pensioen aangevraagd voor maart van dit jaar. Maar dan, in januari,

was er het plotse overlijden van mijn vrouw. Die klap heeft wel gemaakt dat ik mijn pensionering écht niet bewust heb beleefd... Er blijft ten andere een engagement waartoe ik mij al eerder had verbonden, een project in verband met het Gentse literaire erfgoed. Dat wil ik, als vrijwillig medewerker nu, blijven coördineren. Het wordt een samenwerking tussen de bibliotheek en de erfgoed-vzw 'Gent Cultuurstad' terwijl ook andere diensten (bv. het Stadsarchief en de Gentse Vereniging voor Stedelijke Archeologie met haar omvangrijke beeldbank) gesolliciteerd zullen worden. De bedoeling is, een soort lexicon te maken van alles wat Gent – historisch en actueel – bindt met de literatuur. En dat is onvoorstelbaar veel.

• **Kunnen we daarover iets meer vernemen? Een bijdrage voor Bibliotheek- & archiefgids?**

Toegezegd. Maar het project is nog in volle voorbereiding. Dat wordt dus nog enkele afleveringen wachten...

• **U bent blijkaar écht Gentenaar geworden?**

Ik voelde me in deze prachtige stad vanaf het begin goed thuis. Ik voel me écht Gentenaar, zeg maar "*not by birth*" maar met overtuiging "*by choice*".

SAMENVATTING

Frans Heymans heeft een loopbaan in diverse sectoren van het bibliotheekwezen achter de rug. Hij is echter voornamelijk bekend als directeur-bibliothecaris van de Openbare Bibliotheek Gent, die onder zijn leiding tot een zeer dynamische instelling is uitgegroeid. Hij was van 1984 tot 1989 algemeen voorzitter van de VVBAD. Hoogtepunten uit zijn carrière zijn: de medewerking aan InterMARC, de viering van het 75-jarig bestaan van de VVBAD met de bijbehorende publicatie, en zijn hele Gentse periode. Frans Heymans verdiept zich de komende jaren verder in een project rond het Gentse literaire erfgoed, waar hij coördinator van wordt.

ABSTRACT

Throughout his career, Frans Heymans has been active in several fields of librarianship in Flanders. Yet, he is mainly known as the director-librarian of the Public Library of Ghent, which under his leadership developed into a very dynamic institution. From 1984 to 1989 he was general president of the VVBAD. Highlights in his career are: his collaboration on InterMarc, the celebration of the 75th anniversary of the VVBAD with the attending publication, and his entire period in Ghent. In the coming years, Frans Heymans will be entirely absorbed in a project on the Ghent literary heritage, which he will co-ordinate.